

Arrest

nr. 290 431 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juni 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven.

1.2. Op 15 mei 2023 wordt het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing door de Raad verworpen bij arrest nr. 288 861.

1.3. Op 5 juni 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in.

1.4. Op 8 juni 2023 wordt verzoekende partij opnieuw het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: S. V. (..)

Voornaam: V. M. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Eunapolis/BA

Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet van 15/12/1980:

☐ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).

Betrokkene verklaart sedert 11/10/2020 in België te verblijven. In betrokkenes paspoort staat een Schengenbinnenkomststempel via Lissabon gedateerd november 2020. Hij heeft daarmee in elk geval ondertussen de toegestane termijn ruimschoots overschreden.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene werd reeds door de politie aangehouden in het kader van zware diefstal (2017), oplichting met internet (2018), verkrachting (2018) en aanranding van de eerbaarheid (2015). Het feit dat er geen veroordeling is terug te vinden op naam van betrokkene, wellicht omdat hij minderjarig was en dus niet voor de strafrechter is verschenen. Afgezien daarvan werd betrokkene wel degelijk op 23/06/2016 door de jeugdrechter onder toezicht geplaatst en dat tot zijn meerderjarigheid.

Betrokkene is meerderjarig geworden op 06/08/2018. Op 02/02/2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten en gezien de recidiviteit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 31/08/2022, waartegen hij overigens geen beroep indiende.

Artikel 74/14 van de wet van 15/12/1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31/08/2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24/08/2022 dat hem per aangetekend schrijven op

31/08/2022 werd toegestuurd voor betekening. Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omwille van enerzijds het hardnekkig negeren van overheidsbevelen om het land te verlaten en anderzijds omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zoals gemotiveerd werd. Betrokkene diende geen beroep in tegen dit inreisverbod. Dit inreisverbod bestaat wel degelijk nog en heeft bindende kracht. 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29/06/2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18/11/2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26/01/2022 en op 21/03/2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26/01/2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21/06/2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Heden vraagt betrokkene, thans verblijvende in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas, via volmacht voor de 4de maal gezinshereniging aan met zijn stiefvader.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Betrokkene werd reeds door de politie aangehouden in het kader van zware diefstal (2017), oplichting met internet (2018), verkrachting (2018) en aanranding van de eerbaarheid (2015). Het feit dat er geen veroordeling is terug te vinden op naam van betrokkene, wellicht omdat hij minderjarig was en dus niet voor de strafrechter is verschenen. Afgezien daarvan werd betrokkene wel degelijk op 23/06/2016 door de jeugdrechter onder toezicht geplaatst en dat tot zijn meerderjarigheid.

Betrokkene is meerderjarig geworden op 06/08/2018. Betrokkene verklaart in het administratief dossier dat er door de DVZ geen rekening wordt gehouden met de in het verleden opgelegde voorwaarden door de jeugdrechter en het feit dat betrokkene deze heeft nageleefd. Echter, op 02/02/2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten en gezien de recidiviteit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980:

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15/12/1980. Betrokkene kwam een eerste keer België binnen op 24/11/2014 en ontving verblijfsrecht op 09/09/2015 als stiefzoon van de legaal in België verblijvende Nederlandse onderdaan de heer d. H. (..) (°03/08/1964). Betrokkene vertrok enkele jaren later naar het buitenland en werd afgevoerd van ambtswege door de gemeente Hoogstraten op 09/04/2018 en verloor aldus zijn verblijfsstatus, daar er geen sprake meer was van het gezinsleven waarop betrokkene zijn verblijfsstatus had ontvangen.

Einde 2020 kwam betrokkene als meerderjarige opnieuw België binnen, hij had op dat moment dus reeds enkele jaren zelfstandig, buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader, geleefd. Betrokkene vroeg opnieuw, 3 keer na elkaar, gezinshereniging aan met zijn stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980. De eerste aanvraag van 07/01/2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29/06/2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18/11/2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Toch diende betrokkene hierna nog tweemaal, op 26/01/2022 en op 21/03/2022, een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de stad Hoogstraten op respectievelijk 26/01/2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21/06/2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene heeft de procedure van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 misbruikt om, via een andere weg, verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Heden vraagt betrokkene, thans verblijvende in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas, via volmacht voor de 4de maal gezinshereniging aan met zijn stiefvader.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij zijn moeder, de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw S. d. S., D. (..) (°25/02/1983, nationaliteit: Brazilië) en zijn stiefvader, de legaal in het Rijk verblijvende heer d. H., J. A. (..) (°03/08/1964, nationaliteit: Nederland), tezamen met zijn broer d. H., J. P. (..) (°21/04/2009, nationaliteit: Nederland) en zijn zus d. H., D. (..) (°13/10/2016, nationaliteit: Nederland). Echter, betrokkene toont niet aan ten laste te zijn van zijn moeder en/of stiefvader. Betrokkene

verklaart in het administratief dossier enkel binding met België te hebben. Echter woonde hij in het verleden reeds enkele jaren in het buitenland, weg van zijn familie in België.

Bovendien, het loutere feit dat hij bij zijn moeder en stiefvader verblijft, bewijst niet dat er in hoofdte van betrokkene een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. Ook het feit dat zijn moeder, zijn stiefvader en zijn minderjarige siblings legaal in het Rijk verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, die samenwoont met betrokkene's stiefvader, hem erg nodig zou hebben, maar betrokkene toont dit niet aan.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Brazilië.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de PZ Noorderkempfen dd 04/05/2023 reeds 1,5 jaar een relatie te hebben met een Belgische onderdane (mevrouw J. D. H. (...), °15/05/2004). Betrokkene woont niet samen met zijn aangehaalde partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij zou hebben met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gezien betrokkene's verblijfssituatie.

Er blijken aldus geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van betrokkene's privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Indien betrokkene dat zou wensen, kan hij na afloop van het inreisverbod verkiezen op legale wijze terug te keren. In tussentijd kan hij met zijn familie en vriendin in contact blijven via moderne communicatiemiddelen, tevens kan hij daar bezocht worden.

Betrokkene verklaart ook nog in Brazilië familieleden te hebben en daar momenteel weinig contact mee te hebben.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (*EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (*EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; *EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België*, § 43; *EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht afgenomen door de politie van PZ Noorderkempfen op 04/05/2023 dat hij niet terugkeerde naar Brazilië omdat er daar corruptie heerst bij de politie die hun macht zou misbruiken met wapens; omdat er overal bendes zouden zijn; en omdat hij wenst hier een beter leven te hebben. Betrokkene diende echter op geen enkel moment een aanvraag tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid omwille van de redenen die hij noemt. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Gezien het voorgaande, wordt een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar dd 24/08/2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31/08/2022 ter kennis werd gebracht en waartegen hij geen beroep heeft ingediend en dat door betrokkene nog niet uitgevoerd werd;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet

inoverweging te nemen moet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023);

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15/12/1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 3 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

V., W., attaché,

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 08.06.2023”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Inderdaad blijkt dat verzoekende partij nog steeds wordt vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Enig middel: schending artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 -schending artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 - schending van de Richtlijn 2004/38 (gezinsherenigingsrichtlijn) - schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 Handvest van de Grondrechten EU) – miskennen van de draagwijdte van de rechtspraak van het Hof van Justitie Europese Unie, o.m. KA t.Belgie; Ouhrami en het arrest J.Z. (HvJ 17 september 2020, C-806/18) – schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – schending van het artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft op 05.06.2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bij het gemeentebestuur van Merksplas, waar verzoeker heden verblijft. Een bijlage 19ter werd hem rechtsgeldig afgegeven. Deze bijlage opent de procedure onder art. 52 van het uitvoeringsKB bij de vreemdelingenwet.

De procedure is bij wet voorzien (als uitvoering van het art. 40 Vreemdelingenwet) en dient gevolgd te worden.

Een en ander wordt door de gemachtigde niet ontkent nu zij in de bestreden beslissing verwijst naar de bijlage 20 als enige wettelijke manier om een vestigingsaanvraag af te wijzen.

Thans mag alvast besloten worden dat de gemachtigde a priori het standpunt inneemt dat ze in de zaak van verzoeker de wet niet moet toepassen.

Op datum van 08.06.2023 neemt de gemachtigde een nieuwe bijlage 13, de thans bestreden beslissing (stuk 1b), in antwoord op ingediende vestigingsaanvraag. De gemachtigde besluit daarbij de wet naast zich neer te leggen om redenen van opportuniteit die zeer kwetsbaar zijn.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die verzoeker heeft opgestart op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan voorkomen door het nemen van een bijlage 13 die thans moet gelden als weigering de gedane vestigingsaanvraag, het recht van verzoeker onder de gezinsherenigingsrichtlijn, te erkennen.

Twee hoofdargumenten worden aangebracht om de bestreden beslissing inhoudelijk te staven:

- Het risico voor de openbare orde*
- Het ten aanzien van verzoeker bestaande inreisverbod*

Eerste onderdeel: wat betreft de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging van een fundamenteel belang van Belgische openbare orde

Opgemerkt moet worden dat de artikelen 40 e.v van de Vreemdelingenwet geen discretionaire bevoegdheid geven aan de gemachtigde. De gemachtigde kan enkel nagaan of aan de voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan en vermag, in haar beslissing ten gronde enkel (dan nog in strikte termen) discretionair weigeren op basis van het persoonlijk gedrag van de verzoeker, die een actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de staat.

Voor wat betreft de retro-acten waarnaar verwezen wordt door de gemachtigde gepleegd in de minderjarigheid moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker intense en residentiële psychiatrische begeleiding heeft gekregen waaraan hij actief heeft meegewerkt. Deze therapie kende een gunstig resultaat. Van dit gunstig resultaat ligt bewijs voor in de vorm van een verklaring van zijn behandelend psychiater en psychologe. In ieder geval staat zonder twijfel vast dat verzoeker op geen enkel moment sinds 2016 is gerecediveerd in het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag. Tevens mag ook in migratiecontrole verwacht worden dat er zorgvuldig wordt omgegaan met materiaal uit jeugddossiers gelet op de bepalingen van het internationaal kinderrechtenverdrag.

Overigens wordt verzoeker beticht van 'andere feiten' in de periode 2019, waar de gemachtigde verwijst naar een arrestatie door politie – waar geen PV nummer van wordt genoemd, waar geen onderzoek lijkt te zijn gestart en waar de omstandigheden als dusdanig niet kunnen worden achterhaald – en wat dus eigenlijk neerkomt op een 'platte bewering' die geen fundament heeft in enig stavend materiaal.

Wat betreft de EU rechtelijke interpretatie van de werkelijke, ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde van één der lidstaten moet vooreerst verwezen worden naar de actuele en gezaghebbende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

De bijzondere omstandigheden die het gebruik van de uitzonderingsgrond voor openbare orde rechtvaardigen kunnen van land tot land verschillen. Om die reden moeten de nationale autoriteiten noodzakelijkerwijs over een zekere beoordelingsruimte beschikken (C-115 en 116/81; C-41/74). Het gebruik van de openbare orde als rechtvaardiging voor een beperking op het vrij verkeer wordt door het EU-Hof strikt geïnterpreteerd.

De reikwijdte van het begrip 'openbare orde' kan niet eenzijdig door een lidstaat worden bepaald zonder dat het EU-Hof hierop toezicht kan uitoefenen (C193/16; C-41/74). Bovendien oordeelde het EU-Hof dat algemene beweringen over het belang van de openbare orde niet volstaan, maar dat de lidstaten 'nauwkeurig bewijs' moeten leveren (C-161/07).

Het persoonlijke gedrag van de betrokkene dat een bedreiging vormt die voldoende ernstig is om een beperkende maatregel te rechtvaardigen, moeten met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel worden overwogen of de betrokkene de toegang tot het land kan worden onttrokken of het land kan worden uitgezet om redenen van openbare orde (gevoegde zaken C-331/16 en C366/16).

Tegen deze achtergrond moeten de nationale autoriteiten de kenmerken van de dreiging analyseren en de persoonlijke gezinssituatie van de betrokkene onderzoeken. Daarbij kan rekening worden gehouden met de omvang van het maatschappelijke gevaar dat voortvloeit uit de aanwezigheid van de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat. Daarnaast speelt de tijd die is verstreken sinds de feiten zijn gepleegd en het gedrag van de betrokkene een rol. Tenslotte kan ook rekening worden gehouden met de factoren die zijn opgenomen in een indicatieve lijst in artikel 28, lid 1, richtlijn 2004/38 (gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16).

Het begrip persoonlijk gedrag werd in de zaak C-30/77 verder beperkt. In deze zaak werd iemand twee keer veroordeeld voor verboden drugsbezit. Het EUHof moest beoordelen of deze feiten de uitzetting van deze persoon kon rechtvaardigen om redenen van openbare orde. Volgens het EU-Hof kan een beroep op de bescherming van de openbare orde alleen worden gedaan als sprake is van een 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast' (later gecodificeerd in artikel 27, lid 2, richtlijn 2004/38).

Iemand die op het moment dat hij van het grondgebied wordt verwijderd al zes jaar gedetineerd is en nog een lange straf moet uitzitten, vormt geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging (C-193/16).

In de periode december 2022 – april 2022 was verzoeker in vrijheid bij zijn familie op Belgisch grondgebied. Werd tijdens deze periode een schending van de openbare orde vastgesteld?

Nee. Heeft verzoeker zich gevaarlijk getoond? Nee.

Voor de volledigheid moet verwezen worden naar het gegeven dat verzoeker een blanco strafregister heeft.

Verzoeker is geen actuele en ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde dan wel voor één van haar fundamentele belangen.

Het niet in overweging nemen van de vestigingsaanvraag van verzoeker is te dien einde disproportioneel (de inbreuk op het privé leven van verzoeker is vele malen groter) dan het legitiem belang van de

Belgische openbare orde, die niet geschaad wordt door enig ernstig, actueel en werkelijke bedreiging vanwege verzoeker. Thans is de bestreden beslissing strijdig met de gezinsherenigingsrichtlijn, het artikel 40bis Vreemdelingenwet en finaal ook het artikel 8 EVRM.

Merk op: dat zelf in de gevallen waarin het EHRM oordeelt dat een beperking op het privé- en gezinsleven gerechtvaardigd is, het Hof daarbij vereist dat de inperking steunt op wettelijke basis (en als dusdanig niet op discretionaire privileges) – wat alsnog zou vereisen dat de wettelijk voorziene procedure onder artikel 52 e.v. van het uitvoeringsKB onverkort zou worden gevolgd.

Tweede onderdeel: wat betreft het ten aanzien van verzoeker opgelegde inreisverbod

Vooreerst moet daarbij kort geduid worden welke de omstandigheden waren waarin het inreisverbod is opgelegd. Daartoe kan nuttig verwezen worden naar het administratief dossier zelf.

Wanneer de gemachtigde een beslissing neemt tot verwijdering van het grondgebied en zij daarbij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat op basis van een vermeend risico op onderduiken, wat altijd een precarie feitelijke oefening impliceert, dan vereist de lege lata de vreemdelingenwet zelf de automatische koppeling van de bijlage 13septies aan de bijlage 13sexies. Deze koppeling heeft als dusdanig nuttige effecten voor de administratie nu zij op heden nog steeds het inreisverbod gebruikt buiten haar wettelijke draagwijdte en zij ook geen schroom betoont om net datgene te doen wat haar door het arrest KA zelf werd verboden.

De bestreden beslissing stelt zeer duidelijk dat er geen legaal verblijfsrecht kan worden verworven nu er ten aanzien van verzoeker een rechtsgeldig inreisverbod bestaat. De gemachtigde verwijst daarbij naar het arrest KA en lijkt daarin een rechtsgrond te zien voor het nemen van de bestreden beslissing, minstens draait zij de redenering van het Hof om.

De correcte draagwijdte van het arrest KA kan niet anders worden geïnterpreteerd dan in de logica dat het aan staten is verboden om een verzoek tot gezinshereniging niet in overweging te nemen met de enkele reden dat er lastens de verzoeker een bestaand inreisverbod werd genomen. Ondanks de aanwezigheid van het inreisverbod moet er steeds een onderzoek zijn naar de afhankelijkheidsrelatie tussen de kandidaat gezinshereniger en de referentiepersoon.

Welnu,

Hoewel de gemachtigde een en ander motiveert en zich in beginsel niet onthoudt van enige standpuntinname wat betreft de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens ouder (stiefvader), overtuigt haar motivatie niet. Zij miskent of negeert alle feitelijke omstandigheden dewelke verzoeker daarover eerder in het administratief dossier heeft verklaard en hetgeen hij nu opnieuw onder de feitelijkeheden van dit verzoekschrift beschrijft.

Een deugdelijke belangenoefening onderzoekt de twee zijden van elke stelling.

Cherry picking, bepaalde feiten negeren betogen niet van zorgvuldigheid en zorgen er de facto en de jure voor dat bijna elke vraag tot gezinshereniging geweigerd kan worden zonder inhoudelijk terdege naar de omstandigheden van het geval te willen kijken. Simpelweg wordt vastgesteld. Dit 'kind' is meerderjarig dus hij zal wel in staat zijn om voor zichzelf te zorgen en zal verder ook geen bijzondere zorgen nodig hebben van zijn ouders. Ook het feit dat hij nog bij zijn ouders woont wordt afgedaan als irrelevant. Andere argumenten door verzoeker aangebracht worden geheel genegeerd.

Tevens wordt verzoeker de kans ontnomen om de geijkte wettelijke procedure te volgen en bijkomend materiaal voor te leggen.

Wat betreft de rechtsgeldigheid en de rechtgevolgen van het inreisverbod moet thans verwezen worden naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU, m.n. het Arrest Ouhrani in samenhang gelezen met het recentere arrest J.Z. (HvJ 17 september 2020, C-806/18) op dat vlak nogmaals haar rechtspraak door duidelijk te stellen dat:

"Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat. In een dergelijke situatie kan de betrokkene niet worden bestraft wegens schending van een inreisverbod, aangezien een dergelijke schending nu juist ontbreekt (...) [E]en inreisverbod [heeft] (...) geen gevolgen wanneer de terugkeerverplichting niet wordt nagekomen, zodat het niet kan worden geacht te zijn geschonden in een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nooit heeft verlaten". Bijgevolg zou een inreisverbod geen enkele uitwerking en rechtsgevolgen mogen hebben zolang betrokkene België en Schengen niet verlaat.

Thans is duidelijk dat het verlaten van de unie een conditio sine qua non is voor de inwerkingtreding van het inreisverbod. Thans moet duidelijk zijn dat in de samenloop tussen de gezinsherenigingsrichtlijn en de terugkeerrichtlijn, het inreisverbod dat in standaardtoepassing van het artikel 11 van de

terugkeerkeerrichtlijn is opgelegd aan de rechtsonderhorige (via automatische koppeling) enkel kan worden tegengeworpen aan de kandidaat gezinshereniger wanneer deze na het nemen van het inreisverbod de EU heeft verlaten, waarna hij (illegaal en strijdig met het inreisverbod) opnieuw is ingereisd en zich in België thans wenst te beroepen op een recht om gezinshereniging aan te vragen *sur-place*. Op dat moment kan immers de enige correcte werkwijze zijn om in te reizen na de opheffing of het verlopen van het inreisverbod.

Besluitend

Het middel is gegrond. De 'niet-inonverwegingname' van de vestigingsaanvraag van verzoeker- of zo valt alleszins af te leiden uit de bestreden beslissing - tot gezinshereniging met zijn stiefvader op basis van het art. 40bis van de Vreemdelingenwet strijdt met de wettelijke procedure die noodzakelijkerwijze moet worden gevolgd. Tevens toont de beslissing zich disproportioneel, gaat zij uit van enkel de elementen in het administratief dossier die a charge van de verzoeker kunnen worden aangevoerd en laat zij aan verzoeker geen enkele kans (zoals die hem wettelijk is gegarandeerd) om zelf in het kader van de procedure 40bis elementen bij te brengen dan wel te verduidelijken. Besloten moet worden dat noch de Vreemdelingenwet noch haar Unierechtelijke bron een beperking stellen of vereisen aan het aantal keren een vestigingsaanvraag mag worden ingediend. Gelet op de subjectief rechtelijke aard van de 'aanvraag', kan enkel de theorie van het rechtsmisbruik worden aangewend om te besluiten tot 'misbruik' of aanwending van de procedure voor een reden andere dan de wettelijke doelstellingen. In de zaak die voorligt staat vast dat de stiefvader, moeder en alle siblings van verzoeker legaal verblijven op het Belgisch grondgebied. Verzoeker wendt als dusdanig enkel deze procedure aan omwille van het doel van de wetgeving zelf, het samenzijn met zijn ouders op Belgisch grondgebied. Zijn belang daarbij is legitiem. Samen mogen zijn met familie is een grondrecht, wat maakt dat de inperking van dat grondrecht steeds de uitzondering moet zijn en niet de regel.

In zover de administratie besluit dat haar praktijk als legitiem kan worden beschouwd op basis van een argument met betrekking tot de openbare orde, komt zij tot een verkeerde conclusie en steunt zij alvast haar betoog niet op een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging van de Belgische openbare orde. Tevens moet nogmaals herhaald worden dat ook de weigering van de ingediende vestigingsaanvraag moet gebeuren via een bijlage 20 en niet via een bijlage 13.

De gemachtigde toont zich bovendien kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en houdt daarbij geen enkele rekening met 'verzachtende' elementen in het voordeel van verzoeker, zoals het feit dat hij nooit is gerecidiveerd in de zwaarwichtige feiten dewelke hem tijdens de minderjarigheid ten laste zijn gelegd. De gemachtigde wordt zelf niet overtuigd door het schrijven van een expert psychiater en zijn team, dewelke de succesvolle re-integratie in de maatschappij van de toen minderjarige verzoeker aantonen.

Daarnaast wordt bijkomend geschermd met het bestaand inreisverbod dat in augustus 2022 werd genomen als automatische koppeling met de toen genomen bijlage 13septies. Nu de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer duidelijk is geworden en vast komt te staan dat de rechtsgevolgen van het inreisverbod pas actief worden wanneer de rechtsonderhorige de Schengen heeft verlaten, verzet de redelijkheid en de zorgvuldigheid er zich tegen dat enkel dit argument kan volstaan om een procedure te volgen dewelke niet door de wet is voorgeschreven.

Het enig middel is gegrond.

*

Daarenboven vermag verzoeker zich om op te werpen dat indien de correlatie tussen de KA rechtspraak en de Ouhrami/JZ rechtspraak van het Hof niet voldoende duidelijk is, het aan de Raad steeds vrijstaat om een prejudiciële vraag te stellen aan het HvJ, zodoende finale duidelijkheid daarover te verkrijgen van het jurisdictioneel orgaan dat als enige binnen de Unie bevoegd is om het unierecht te interpreteren."

2.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat over haar aanvraag gezinshereniging niet via een bevel om het grondgebied te verlaten kan beslist worden maar dat de procedure zoals voorzien in artikel 52 van het besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet gevolgd worden. Zij meent dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt.

2.4. De Raad kan de verzoekende partij op het eerste gezicht evenwel niet volgen in haar betoog dat de verwerende partij niet zou mogen overgaan tot de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging via een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont vooreerst geenszins aan dat de verwerende partij verplicht zou zijn om het model bijlage 20 te gebruiken bij de afwijzing van de aanvraag. De Raad wijst er immers op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Verder blijkt dat de verblijfplaats van verzoekende partij, nu verzoekende partij ter beschikking van het bestuur van haar vrijheid was beroofd, voorts onomstotelijk vast stond. Verwerende partij diende in deze precieze situatie

dan ook niet te wachten tot was vastgesteld of verzoekende partij effectief verbleef waar zij voorhield te verblijven alvorens de bestreden beslissing te kunnen nemen. Daarnaast toont de verzoekende partij ook haar belang niet aan bij haar grief nu zij ook niet aantoonde dat zij nog relevante stukken had kunnen aanbrengen om haar aanvraag te doen slagen. Immers blijkt dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet vereist dat zij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, *in casu* haar Nederlandse stiefvader. Zoals de Raad immers reeds overwoog in zijn arrest nr. 288 861 van 15 mei 2023 waarbij het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies van 4 mei 2023 werd afgewezen:

“De Raad stipt hierbij nog aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds opeenvolgende aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, die allen negatief werden afgesloten.

Zo werd zijn op 21 maart 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader op 21 juni 2022 gevolgd door een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich te bevinden in de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 29 juni 2021, werd bovendien reeds geoordeeld dat er geen sprake is van een gezinsleven in toepassing van artikel 8 van het EVRM nu verzoeker dit gezinsleven destijds de rug had toegekeerd en thans opnieuw poogt een verblijf te bekomen door zich te vestigen bij zijn moeder en stiefvader. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker hiertegen heeft ingediend werd verworpen door de Raad bij arrest van 18 november 2021, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen of stukken aanbrengt die hem zou nopen tot een andersluidende beoordeling dan deze die reeds werd gemaakt in de beslissingen die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Zijn uitgebreide bespreking van arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en vermelding van artikel 40bis § 2, °3 van de Vreemdelingenwet is in casu dan ook geenszins dienstig. De Raad herhaalt dat verzoeker een derdelander is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet.”

Zoals de verwerende partij ook motiveert in de bestreden beslissing werd de eerste aanvraag gezinshereniging geweigerd op 29 juni 2021. De twee daaropvolgende aanvragen van 26 januari 2022 en 21 maart 2022 werden op 26 januari 2022 en op 21 juni 2022 geweigerd wegens respectievelijk een negatieve woonstcontrole en het nalaten van de vereiste bewijsstukken voor te leggen. Ook naar aanleiding van de vierde aanvraag blijkt niet dat verzoekende partij relevante stukken kan bijbrengen waaruit kan blijken dat zij voldoet aan de voorwaarden om als derdelander verblijfsrecht te verkrijgen in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Gelet op de voorgaanden inzake de specifieke situatie van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij al diverse malen een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Nederlandse stiefvader en waaruit duidelijk naar voren is gekomen dat zij er niet in slaagt te voldoen aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen, maakt zij op het eerste gezicht aldus niet aannemelijk dat zij belang heeft bij haar kritiek over de te volgen procedure. Zij toont daarnaast op het eerste gezicht ook niet aan dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voorziet in een minimumtermijn alvorens het bestuur kan overgaan tot het treffen van een beslissing.

2.5. Verder wijst de Raad erop dat haar aanvraag gezinshereniging blijkens de motivering in essentie duidelijk werd afgewezen omdat zij niet aantoonde ten laste te zijn van haar Nederlandse stiefvader. Haar betoog dat er geen sprake is van misbruik omdat het al haar vierde aanvraag is, is op het eerste gezicht niet dienstig gelet op voorgaande. Ook haar betoog dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde is op het eerste gezicht om dezelfde reden niet dienstig om de motivering inzake de afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag te weerleggen. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat hij bij arrest nr. 288 861 van 15 mei 2023 het volgende heeft overwogen:

“2.3.2.3. Vervolgens betwist verzoeker de motivering dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij voert in essentie aan dat hij niet veroordeeld werd en dat hij de feiten heeft gepleegd toen hij nog minderjarig was. Hij wijst op het vermoeden van onschuld en op het gegeven dat binnen het Belgische recht de minderjarige (beschuldigde) niet strafrechtelijk verantwoordelijk is. Ten slotte stipt hij nog aan dat hij over een blanco strafregister beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de stukken die worden toegevoegd zowel door verzoeker als door verweerder, blijkt dat verzoeker op 23 juni 2016 door de jeugdrechtbank van Antwerpen

werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht wegens verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en dit meermaals (eigen onderlijning).

Dat verzoeker tijdens zijn opvolging door de universitaire kinder- en jeugdpsychiatrie een positieve evolutie heeft gemaakt, wat wordt benadrukt door verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting en wat volgens haar blijkt uit het verslag dat als stuk 15 gevoegd wordt bij het verzoekschrift, wordt an sich niet ontkend, doch dient gerelativeerd te worden rekening houdend met de feiten die verzoeker ook nadien pleegde en die geleid hebben tot de opstelling van verschillende processen-verbaal. Zo blijkt onder meer uit de stukken van het administratief dossier dat onder meer ook na zijn meerderjarigheid en na zijn weder binnenkomst in België in 2021 een proces-verbaal werd opgesteld voor feiten van zware diefstal (zie ook stukken 3 en 4 gevoegd bij de nota met opmerkingen). Zoals ook terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, werden er in hoofde van verzoeker nog processen-verbaal opgesteld in 2018 voor oplichting met internet en verkrachting (zie ook stukken 3 en 4 gevoegd bij de nota met opmerkingen).

Bovendien betwist verzoeker noch de feiten, noch de ernst ervan, die geleid hebben tot de verschillende processen-verbaal zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier en waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat hij hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd kan worden gezien zijn minderjarigheid. De Raad herinnert er hierbij nog aan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. De Raad herhaalt dat de beschikking van de jeugdrechtbank van 23 juni 2016 als gerechtelijk antecedent werd opgenomen in zijn strafregister.

Nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker worden aangewreven en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat gezien de ernst van deze feiten – alsook ten overvloede uit de veelheid ervan – afgeleid kan worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel is niet ernstig.”

Met het betoog ontwikkeld in het verzoekschrift toont de verzoekende partij geenszins aan dat thans, één maand na het voormelde arrest, een andere beoordeling zich opdringt.

Zoals ook blijkt werd het beroep tegen de weigeringsbeslissing van 29 juni 2021 inzake de eerste gezinsherenigingsaanvraag verworpen bij arrest nr. 263 843 van 18 november 2021. Deze weigeringsbeslissing was getroffen op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet dat toelaat een gezinsherenigingsaanvraag te weigeren om redenen van openbare orde. Nu hoger is gebleken dat verzoekende partij geen afbreuk heeft weten te doen aan de motivering dat zij door haar gedrag nog steeds kan beschouwd worden als een voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde, slaagt zij er op het eerste gezicht ook niet in aan te tonen dat, voor zover de verwerende partij bij de afwijzing van haar vierde gezinsherenigingsaanvraag ook de motivering inzake de elementen van openbare orde zou betrekken, deze motivering niet opgaat.

2.6. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van artikel 8 EVRM.

In hoger genoemd arrest nr. 288 861 van 15 mei 2023 heeft de Raad als volgt overwogen:

“Wat verzoekers beweerde gezinsleven met zijn stiefvader en moeder betreft, wijst de Raad erop dat verweerder blijkens de motieven van de bestreden beslissing hiermee wel degelijk rekening hield en hieromtrent het volgende standpunt heeft ingenomen: “Einde 2020 kwam betrokkene als meerderjarige opnieuw België binnen, met andere woorden hij had op dat moment reeds enkele jaren zelfstandig, buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader heeft geleefd. Betrokkene vroeg opnieuw, 3 keer na elkaar, gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 07.01.2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliet de nodige bewijsstukken voor te leggen).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij zijn moeder, de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw S.d.S., D. (°..., nationaliteit: Brazilië) en zijn stiefvader, de legaal in het Rijk verblijvende heer den H., J. A. (°..., nationaliteit: Nederland), tezamen met zijn broer den H., J. P. (°..., nationaliteit:

Nederland) en zijn zus den H., D. (°..., nationaliteit: Nederland). Echter, betrokkene toont niet aan ten laste te zijn van zijn moeder en/of stiefvader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn moeder en stiefvader verblijft, bewijst niet dat er in hoofde van betrokkene een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. Ook het feit dat zijn moeder, zijn stiefvader en zijn minderjarige siblings legaal in het Rijk verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, die samenwoont met betrokkene's stiefvader, hem erg nodig zou hebben, maar betrokkene toont dit niet aan.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Brazilië."

Deze motieven houden stand. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest "*Mokrani t. Frankrijk*" (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te deze laat verzoeker na zijn afhankelijkheid van zijn moeder en stiefvader in concreto aan te tonen, maar beperkt hij zich tot loutere beweringen. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij geen diploma heeft, geen vooruitzichten heeft op werk, hij een kwetsbaar sociaal emotioneel profiel heeft, nood heeft aan de steun van zijn moeder en stiefvader en zij zorgen voor zijn kleding, voedsel en voor het dak boven zijn hoofd, stelt de Raad vast dat uit voormelde beweringen geen bijkomende elementen van afhankelijk kunnen worden afgeleid. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkbaar in staat was om gedurende twee jaren, zonder aanwezigheid van zijn stiefvader en moeder, in Brazilië te verblijven. Het loutere feit dat verzoeker bij hen inwoont, is evenmin van die aard om beschouwd te worden als bijkomend element van afhankelijkheid.

De Raad stipt hierbij nog aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds opeenvolgende aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, die allen negatief werden afgesloten.

Zo werd zijn op 21 maart 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader op 21 juni 2022 gevolgd door een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich te bevinden in de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 29 juni 2021, werd bovendien reeds geoordeeld dat er geen sprake is van een gezinsleven in toepassing van artikel 8 van het EVRM nu verzoeker dit gezinsleven destijds de rug had toegekeerd en thans opnieuw poogt een verblijf te bekomen door zich te vestigen bij zijn moeder en stiefvader. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker hiertegen heeft ingediend werd verworpen door de Raad bij arrest van 18 november 2021, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen of stukken aanbrengt die hem zou nopen tot een andersluidende beoordeling dan deze die reeds werd gemaakt in de beslissingen die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Zijn uitgebreide bespreking van arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en vermelding van artikel 40bis § 2,°3 van de Vreemdelingenwet is in casu dan ook geenszins dienstig. De Raad herhaalt dat verzoeker een derdelander is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers beweerde gezinsleven met mevrouw J.D. betreft, wijst de Raad erop dat verweerder blijkens de motieven van de bestreden akte hiermee eveneens rekening hield en hieromtrent het volgende standpunt heeft ingenomen: "Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de PZ Noorderkempen reeds 1,5 jaar een relatie te hebben met een Belgische onderdane (J. D. H. geb. op ...). Betrokkene woont niet samen met zijn aangehaalde partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij zou hebben met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als

zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in Brzailië familieleden te hebben en daar weinig contact mee te hebben.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Voormelde motieven houden eveneens stand. Het is immers in de eerste plaats niet betwist en zonder meer duidelijk dat verzoeker en zijn partner er zich vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het gezinsleven in België, omwille van verzoekers illegale verblijfssituatie, een precair karakter kende – dit blijkt alleszins uit de herhaaldelijke aanvragen gezinshereniging die hij indiende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Daarnaast betwist de verzoeker evenmin dat hij met mevrouw J.D. geen gezamenlijke huishouding voert gezien hij zich bij zijn moeder en stiefvader wilde vestigen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht. Verzoeker brengt weliswaar een schrijven bij opgesteld door J.D. (stuk 16 bij het verzoekschrift), waarin zij aangeeft verzoeker heel graag te zien en met hem samen verder wilt in België, doch dit kan evenmin volstaan om aan te tonen dat er sprake is van dermate nauwe en effectief beleefde banden dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, stiefvader en partner niet aannemelijk. Evenmin toont hij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België aan. Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM prima facie evenmin wordt aangetoond. Het middelonderdeel is niet ernstig"

In de thans voorliggende bestreden beslissing wordt een vrijwel identieke motivering gegeven als degene waarover de Raad zich in voormeld arrest heeft uitgesproken. Verzoekende partij laat na elementen aan te brengen die thans een andere beoordeling dan degene gemaakt in voormeld arrest zouden rechtvaardigen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Zij toont met haar actueel betoog evenmin een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar tenslotte de verwerende partij incidenteel nog verwijst naar het inreisverbod dat verzoekende partij werd afgeleverd, blijkt uit het betoog van verzoekende partij dat zij niet betwist dat een inreisverbod in de weg kan staan aan een gezinsherenigingsaanvraag, maar wel dat de gezinsherenigingsaanvraag wordt afgewezen *"met de enkele reden dat er lastens de verzoeker een bestaand inreisverbod werd genomen."* (eigen markerings). Zij verwijst daartoe naar de rechtspraak van het Europees Hof in de zaak K.A.. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij niet heeft geweigerd om de loutere reden dat zij onderworpen is aan een inreisverbod maar heeft zij een afhankelijkheidsonderzoek gevoerd en vastgesteld dat er geen sprake is van enige afhankelijkheid. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij alle feitelijke omstandigheden miskent of negeert en aan cherrypicking doet bij de beoordeling inzake het afhankelijkheidsonderzoek overtuigt zij niet. Met verwijzing naar de door haar aangehaalde rechtspraak K.A. stelt de Raad immers vast dat het Hof wat betreft meerderjarigen oordeelde: *"Het Hof van Justitie heeft nog onderstreept dat "volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is." (§ 65)"* Verzoekende partij toont met haar bloot betoog geenszins aan dat zij als volwassene niet in staat is onafhankelijk van haar ouders te leven. De door haar voorgelegde stukken over haar traject in het verleden doen daaraan op het eerste gezicht geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts betoogt kan uit het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie niet afgeleid worden dat het inreisverbod

pas geldt vanaf het moment dat de vreemdeling het grondgebied effectief verlaat. Het inreisverbod bestaat wel degelijk vanaf het treffen ervan en de vreemdeling dient er zich dan ook naar te schikken maar de termijn bepaald in het inreisverbod neemt pas een aanvang wanneer de vreemdeling het grondgebied effectief heeft verlaten (cfr. RvS 240.394 van 11 januari 2018). Gelet op voorgaande dient ook niet ingegaan te worden op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen, dit nog naast het gegeven dat een prejudiciële vraagstelling onverenigbaar is met de voorwaarden van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 30 juni 1999, nr. 81.491).

2.8. Artikel 13 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft verder betrekking op de vrijheden van kunsten en wetenschappen en verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou geschonden zijn.

2.9. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

2.11. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. DE MUYLDER